26/11/2019

Στο φύλακα των παιδιών Άγιο Στυλιανό

/ Επικαιρότητα

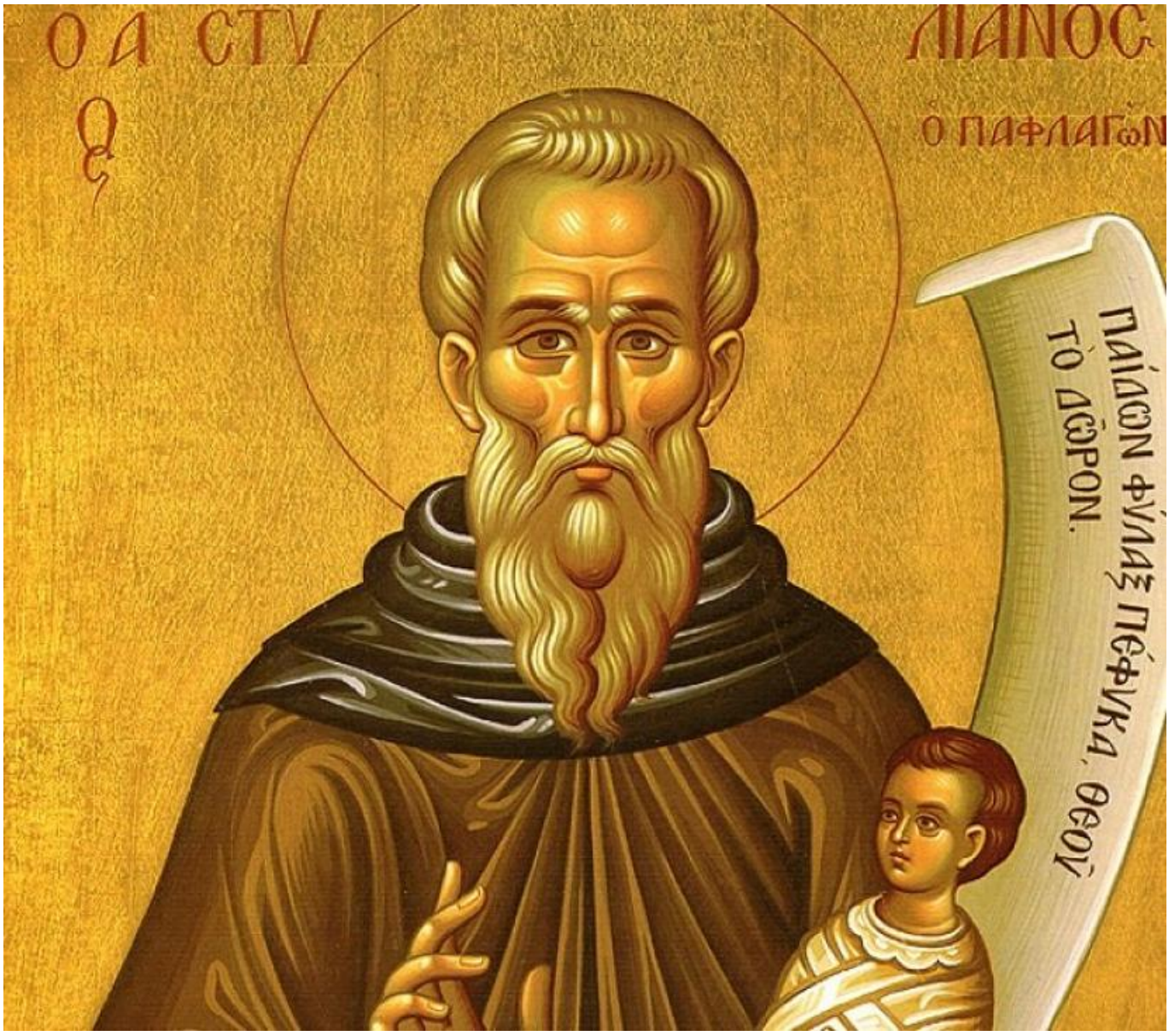

Ποια μάνα εμπιστεύτηκε, Άγιε, τις γηραιές αγκάλες σου, τις ισχνές και αδύνατες χείρες σου, τους «κεκμηκότες» πόδες σου; Μήπως αυτή η μάνα σε προσέλαβε, ως ανατροφέα, επιμελητή, ως «τιθηνόν» του βρέφους της; Εσένα τον αδύνατο και εξασθενημένο γέροντα;

Πως είναι δυνατόν το γήρας, ν΄αντέξει τη φροντίδα, την περιποίηση και την περίθαλψη ενός βρέφους; Είναι βαρύ αυτό το καθήκον για τον άνθρωπο, που θα αναλάβει την ευθύνη του φύλακα του τικτόμενου, σπαργανούμενου, γαλακτοτρεφούμενου βρέφους....

Πως αποδέχτηκες, Άγιε, να είσαι «παίδων φύλαξ»; Εν ποία εξουσία τούτο εποίησας; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό βρίσκεται στο ίδιο το ειλητάριο που βαστάζεις: «φύλαξ παίδων πέφυκα Θεού το δώρον» και το «πέφυκα», δώρον Θεού και το «φύλαξ παίδων» δώρο Θεού!

Άγιε μας Στυλιανέ, η σεπτή εικόνα σου και οι βρεφοκρατούσες χείρες σου, μάς παραπέμπουν ευθέως κατά αναγκαίο συνειρμό στον γηραιό πρεσβύτη Συμεών, βαστάζοντα το Θείον Βρέφος, τον πάντων Δεσπότη και Κύριο, τον αναμενόμενο Μεσσία και Σωτήρα. Έχει καταγραφεί στο νού μας η γνωστή ρήση του, το «νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα κατά το ρήμα σου εν ειρήνη ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου...», ενώ εβάσταζε εις την αγκάλη του Τον τα πάντα Βαστάζοντα.

Μήπως, Άγιε, το εναγκαλισμένο βρέφος, συμβολίζει τον ίδιο το Χριστό; Μήπως η βρεφοκρατούσα αγκαλιά σου αποτυπώθηκε αγιογραφικά, για να μας θυμίζει αυτό που κήρυξε ο Χριστός ότι εάν δεν γίνουμε όπως τα παιδιά, αθώοι και άδολοι, δεν θα εισέλθουμε ποτέ στη Βασιλεία των Ουρανών;

Μιχάλης Μιχαλακόπουλος